

cercetărilor științifice nu se aplică constrângeri, stimulente financiare, iar beneficiul minorului prevalează intereselor științei și societății. Conform datelor statistice aproximativ 27% din populația lumii sunt copii, iar studiile pediatrice constituie doar 16,7% din numărul total de studii înregistrate pe portalul Organizației Mondiale a Sănătății (OMS). Datele despre siguranța și eficacitatea multor medicamente utilizate la copii sunt surprinzător de rare. Deși, reglementările și inițiativele actuale îmbunătățesc cantitatea și calitatea studiilor clinice pe copii, există totuși unele deficiențe de respectare a principiilor morale ale bioeticii.

ASPECTE BIOETICE ȘI CLINICE ALE MORȚII CEREBRALE

Malvina Reaboi, studentă

Conducător științific: Victoria Federiuc, lect. univ., Catedra de filosofie și bioetică, Universitatea de Stat de Medicină și Farmacie „Nicolae Testemițanu”, Chișinău, R. Moldova
malvina_reaboi@mail.ru

BIOETHICAL AND CLINICAL ASPECTS OF BRAIN DEATH

Brain death is established in the context in which brain damage is so severe that it leads to the definitive and irreversible cessation of all brain functions. The validity of the concept of brain death, the bioethical and clinical aspects, which it raised not only remain non-static, but also increased in intensity. The current study concludes that (1) contemporary neuroscientific findings seem to challenge the validity of determining brain death by neurological criteria, (2) the concept and determination of brain death continued to grow philosophical and religious controversy, (3) the determination of brain death according to neurological criteria must meet in itself, transparency, trust, moral and bioethical integrity, as well as true scientific criteria.

Moartea cerebrală se constată în contextul în care leziunile pe creier sunt atât de grave în cât conduc la încetarea definitivă și ireversibilă a tuturor funcțiilor creierului. Validitatea conceptului de moarte cerebrală, aspectele bioetice și clinice, pe care le-a ridicat nu numai că rămân nestatornice, dar au crescut și ca intensitate.

Scopul studiului de față este oferirea unei imagini de ansamblu asupra literaturii și cercetărilor despre moartea cerebrală, cu accent pe perspective bioetice și clinice.

Rațiunea filosofică, studiul problemelor etice în medicină, cât și cercetările biomedicale, comportamentale confirmă angajamentul de a defini moartea cerebrală după criteriile neurologice. Însă obligațiunea bioetică de azi, în primul rând este să nu fie indiferentă în față provocărilor biomedicale, ci mai degrabă ar trebui să sublinieze statornic sfințenia fenomenului extraordinar al vieții și respectul pentru fiecare persoană, fiind conștientă că persoana umană nu este o entitate auto-suficientă și autonomă, ci o creație care există ca un microcosmos. Ghidurile de practică clinică subliniază universal că determinarea morții cerebrale este examenul clinic care confirmă: 1. Inconștiența sau nonresponsivitatea. 2. Absența reflexelor motorii. 3. Absența respirației spontane (apnee). 4. Ireversibilitatea constatărilor neurologice, prin excluderea altor condiții reversibile coexistente. Reducerea sau încetarea acută a perfuziei creierului și a fluxului sanguin este ultimul eveniment fiziopatologic comun în dezvoltarea manifestărilor clinice de moarte cerebrală. În urma studiilor clinice (Walker 1978), la autopsie 10% din pacienți în moarte cerebrală aveau creierul normal, examenul histopatologic a identificat modificări minim ischemice sau absența acestora, în diferite regiuni ale telencefalului la aproximativ 40 % din pacienți în moarte cerebrală. Cercetările au confirmat că tăcerea electrică neuronală nu a indicat neapărat ireversibilă ischemia neuronală Dreier (2018). Descoperirile date nu ar indica potențialul reversibil al morții cerebrale? Moartea, ca despărțire a sufletului de trup, nu justifică nici de cum ideea considerării trupului ca un „simplu obiect”, care poate fi folosit după bunul plac al unor persoane terță. Nonresponsivitatea comportamentală nu echivalează cu inconștiență, apoi fundamentul filosofic al definiției bazat pe pierderea capacității de conștiință în moartea cerebrală este incongruent cu dovezi empirice.

Studiul trasează următoarele concluzii: 1. Descoperirile neuroștiințifice contemporane par să conteste validitatea determinării morții cerebrale prin criteriile neurologice. 2. Conceptul și determinarea morții cerebrale continuă să crească controverse filosofice și religioase. 3. Determinarea morții cerebrale după criteriile neurologice trebuie să întrunească în sine, transparența, încredere, integritate morală și bioetică, la fel și criteriile științifice veritabile.